3 చేదు నిజం

సమయం—ప్రొద్దు గూట్లో పడుతూ వున్న సాయంకాలం. స్థలం-పట్టణాని కవతల నదీతీరం. పైన వినీలాకాశం. ఎట్టఎదుట నదీ ప్రవాహం. నదికావైపున భూదేవి కట్టుకున్న పచ్చని చీరలాంటి వరిపొలాలు. మంటికీ మింటికీ నిచ్చెనలు వేస్తున్న సంధ్యాసూర్యుడి బంగారు కిరణాలు. ఆ దృశ్యం ఎవరికిమాత్రం ఆనందప్రదంగాదు? ఐదారు మెట్ల కపిలబావుల్లో దిగి పాతాళ గంగల్లో స్నానంచేయడానికి అలవాటుపడిన రాధాపతికి ప్రవాహోదకం కనిపించగానే ప్రాణాలు లేచి వచ్చాయి. ఏటి ఇసుక తిన్నపైన నిల్చుని నీలిరంగు తివాసీకి మల్లే నిశ్చలంగా వున్న నీటివైపు చూస్తూ "స్నానం చేద్దామా ప్రకాశం!" అన్నాడు రాధాపతి. "ఓ, చేద్దాంమేష్టారూ! అరగంటసేపు యీదులాడితే రాత్రికి నిద్ర బాగా పడుతుంది" అన్నాడు ప్రకాశం.

పరిగెడుతున్న నీరు శరీరానికి గిలిగింతలు పెడుతుంది. చొక్కా క్రింద చెమట చిరచిరలాడిపోయే వేసవికాలపు సాయంకాలాల్లో చల్లనీటి స్నానం శరీరానికి మాత్రమేగాదు, మనసుకు గూడా హాయిగా వుంటుంది. ప్రవాహజలంలో నిక్షిప్తమైవున్న సుఖాన్నంతా తనొక్కడే బావుకోదలచి నట్టుగా రాధాపతి పది నిమిషాలపాటు నీళ్ళను కలచివేశాడు. అంతటితో తనివితీరక బుడుంగున మునిగి పైకి లేచాడు. అతడి బలవంతం మీద ప్రకాశం గూడా తల ముంచక తప్పిందిగాదు. స్నానంచేసి ఈవలికి వచ్చే సరికి తల భారమైపోతున్నట్టుగా ఫీలయ్యాడు ప్రకాశం. రాధాపతి తల సంగతేమిటోగానీ, అనుకోకుండా తటస్థించిన జలక్రీడలవల్ల అతని శరీరం సొమ్మసిల్లిపోయినమాట నిజం! ఎప్పుడెప్పుడు యిసుకపైకి వ్రాలిపోదామా అన్న తొందరలో అతడు ఉత్తరీయంతో ఆదరా బాదరాగా ఒళ్ళు తుడుచుకుని చొక్కా తిరగేసి తొడుక్కున్నాడు. తీరా తొడుక్కున్నాక "అత్రగాడికి

బుద్ధిమట్టు అంటే యిదేనా ప్రకాశం!'' అంటూ మళ్ళీ చొక్కా తీసి తొడు క్కునే ప్రయత్నంలో పడిపోయాడు.

సన్నగా యించుక సవ్వడి—గచ్చు నేలపైన బ్లేడుముక్క పడితే కలిగే సవ్వడి ఎలాంటిది? అలాంటిది—ఉన్నట్టుండి వినిపించింది.

"జేబులోనుంచి ఏమిటో పడిపోయినట్టుంది మేష్టారూ!'' అంటూ దగ్గరికి వచ్చాడు ప్రకాశం.

రాలిపోయిన వస్తువు ఓ రబ్బరు గాజు!

"రబ్బరుగాజా మేష్టారూ! ఇదేనా మీ జేబులోనుంచి రాలి పోయింది?'' గాజును చేతికి తీసుకుని ఆశ్చర్యం తొణికిసలాడుతున్న కళ్ళతో రాధాపతి వైపు చూచాడు ప్రకాశం.

ప్రకాశం చేతిలోని గాజును తీసుకుని జేబులో పదిల పరచుకుంటూ యిసుకలో కూలబడ్డాడు రాధాపతి.

సూర్యు డస్తమించాడు. చీకట్లు మెల్లమెల్లగా ముసరుకో నుంకిస్తు న్నాయి. దూరంగా పర్వతాలు గాంభీర్యాన్ని వెలార్చుతూ నిల్చున్నాయి. ఆకల్లాడని ప్రకృతి నిలబెట్టిన చిత్తరువులావుంది.తలుపులు బిగించి కిటికీలు మూసివేసిన మహాసౌధంలా బ్రహ్మాండం స్తబ్ధతకు నిలయమైపోయింది. బయటమాత్రమేగాదు, ప్రకాశం అంతరంగంలో కూడా అదే పరిస్థితి! మగవాడి జేబులో ఆడవాళ్ల చేతులకు తొడుక్కునే రబ్బరుగాజు! అందునా అది రాధాపతిగారి జేబు....

* * *

ఇక్కడ కాసేపాగి రాధాపతి ఎవరో, ప్రకాశమెవరో వివరించు కోడం న్యాయం. ఆ యిద్దరిదీ యించుమించుగా బాదరాయణ సంబంధం! వాళ్ళిద్దరూ ఒకరికొకరు తటస్థపడడం దానంతటదే ఒక విచిత్రోదంతం!

గడచిపోయిన రాత్రి ఒకానొక నాటక ప్రదర్శనానికి హాజరయ్యాడు ప్రకాశం. నాటకంపట్ల మోజని చెప్పగూడదుగానీ, వాటిని వ్రాసే రచయిత ఎలా వుంటాడో చూడాలన్నది అతడి చిరకాల సంకల్పం. కరపత్రాల్లో నేమో కవిగారికి సన్మానమని పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో ముద్రించారు. తీరా

వెళ్లి చూడబోతే అక్కడ కపీ లేదు, గపీ లేదు! వస్తానని చెప్పి అతడు గైర్ హాజరైనందుకు ఆ నాటక నిర్వాహకులైనా పెద్దగా విచారించినట్టు తోచదు. వాళ్లు లౌడ్ స్పీకరులో చిన్న ప్రకటనచేసి అప్పటికప్పుడు తమ కార్యక్రమాన్ని సవరించుకున్నారు.

అందుకుతోడు ఆ ప్రదర్శనంగూడా అనుకున్నంత బాగా రాణించ లేదు. నిరాశతో, నిస్పృహతో అర్ధరాత్రప్పుడు యింటికి తిరిగి వచ్చి పట్టెమంచంపైన మేను వాల్చాడు ప్రకాశం.

వాన వెలిసిన రాత్రి చాలా ప్రశాంతంగా వుంటుందని చెబుతారు. నాటకం చూసిన రాత్రి అందుకు వ్యతిరేకమైతే గావచ్చు. పిల్ల తెమ్మెరలా కదిలివచ్చి సోకీ సోకకుండా వెళ్ళిపోవడమేగానీ, ఆరోజు రాత్రి నిద్రాదేవత ప్రకాశాన్ని పొదివి కౌగిల్లోకి తీసుకున్న జాడలు లేవు.

తెల్లవారడం గూడా బాగానే తెల్లవారింది ప్రకాశానికి—వసారాలో కటికనేలపైన పడుకుని గుర్రుపెడుతున్న ఒకానొక అపరిచితుడి దర్శనంతో.

గృహస్తులు వీదివైపున వసారాలు కట్టివుంచడం దారంటపోయే దానయ్యల శయ్యా సౌకర్యాలకుగాదు! ప్రకాశానికి కోపం వచ్చింది.

"ఇదిగో, నిన్నేనయ్యా నిన్నే! ఇది సత్రంగాదు. మఠంగాదు. పడుకున్నందుకు అద్దె యివ్వనక్కర్లేదుగానీ, లేచి వెళ్ళిపోతే చాలు" అంటూ ప్రకాశం అతణ్ణి లేపి కూర్చోబెట్టాడు.

లేచి కూర్చున్న అపరిచితుడు ముప్పైయేళ్ళవాడు. చెదరిపోయిన క్రాపింగు. నిద్రా పారవశ్యం తాలూకు మత్తులో జోగుతున్న ముఖం. ఆ ఆకారంలో ప్రత్యేకించి చెప్పుకోతగ్గవి అతడి కళ్లు. అవి నెమ్మదిగా, నిశ్చలంగా వున్నాయి. కానీ వాటిలోనుంచీ ప్రదర్శిస్తున్నవి మాత్రం ఖరకరుడి ఉదయ కిరణాల్లాంటి చురుకైన చూపులు.

"మానవుడి అనంతయాత్రలో ఈ ప్రపంచాన్నే ఒక పాంథశాలగా పేర్కొంటారు. ప్రపంచమే సత్రమైనప్పుడు - యిల్లుమాత్రం కాక పోతుందా!" ఇప్పుడతని పెదవిపైన చిరునవ్వు గూడా పారాడుతోంది!

ఎదురుచూడని ప్రతిఘటన! ప్రకాశం తడబడిపోయాడు. ఏదో చెప్ప దలచుకున్నాడు. అంతలో మరిచిపోయాడు. చివరకు "అబ్బే, అది కాదండీ! నిద్రపోవాలనుకుంటే పట్టణంలో యింతన్నా మంచి విడుదులు దొరకక పోవుగదా!" అంటూ నీళ్లు నమిలాడు.

"కానీ నేను వందమైళ్లు ప్రయాణంచేసి ఈ వూరికి రావడం యిక్కడ నిద్రించడానికి అనువుగా ఎక్కడెక్కడ ఎలాంటి విడుదులు దొరుకుతాయని అన్వేషించడానికే నంటావా బాబూ? సాయంత్రం ఆరు గంటలకల్లా ఈవూరి స్టేషనులో ఆగవలసిన రైలుబండి మార్గ మధ్యంలో ఏదో ప్రమాదం జరిగిందని ఎనిమిదిగంటల ఆలస్యం చేస్తుందని ఎవరను కున్నారు? తీరా రెండు గంటలప్పుడు వూళ్ళోకి వస్తే యిక్కడ నా గమ్య స్థానాన్నిగురించిన ఆచూకీ ఎవరు చెబుతారు? ఐనా మొండిగా వీధులవెంట నడుస్తున్నాను. ఇక్కడెక్కడో ఓ కుక్క మొరుగుతూ పైకొచ్చేసింది. మొరిగే కుక్క కరవదంటారు! కానీ ప్రతి సిద్ధాంతానికీ అపవాదులుంటాయి కదా! దిక్కులు తెలియకుండా పారిపోతూ యిలా వచ్చేశాను. ఆ కుక్క బారినుంచీ తప్పించుకోడానికి నాకీ వసారా శరణ్యమైంది...."

'అయ్యో పాపం!"-జాలిపడ్డాడు ప్రకాశం. ఇలాంటి వాణ్ణి పట్టుకుని తేలిక మాట లన్నందుకు కించపడుతూ "ఇంతకూ యిక్కడ మీ గమ్య స్థాన మేదో చెప్పారుకారు...." అంటూ విషయాంతరంలోకి వచ్చేశాడు.

"ఏదో సభ!....పూర్తిపేరు నాలుక చివరలోనే ఆడుతోంది. బహుశా....కృష్ణవిలాస సభైతే కావచ్చు...."

"ఏమిటేమిటీ?" విస్తుపోతున్నాడు ప్రకాశం. "ఐతే డ్రామాహాలు కన్నమాట! రాత్రి నాటకం జరిగిందక్కడే! నేనూ నాటకానికి వెళ్ళొచ్చాను. ఐతే మీరు వందమైళ్ళ దూరంనుంచీ యిక్కడికి రావడం నాటకం చూడ్డాని కన్నమాట?!"

అపరిచితుడు నాలుగైదుక్షణాలపాటు తటపటాయించాడు. ఇంకా సంశయిస్తూ కూచుంటే అవతలి వ్యక్తి ఏమనుకుంటాడోనన్న సందేహం తోనే గావచ్చు. హఠాత్తుగా ఓ నిర్ణయానికి వచ్చినట్టుగా "చేసిన పాపం

చెబుతే పోతుందంటారు! అందుకనే చెబుతున్నాను. ఆ నాటకం వ్రాసింది నేనే'' అన్నాడు.

''మీరా! రాధాపతిగారు మీరేనా? ఆశ్చర్యంగా వుంది. నా చెవుల్ని నేనే నమ్మలేకుండా వున్నాను. చూడండి మేష్టారూ! మీరు నన్ను మన్నించాలి. తప్పదు. తెలియకుండా....''

ప్రకాశానికి అడ్డు తగిలి ''ఇప్పుడేమంత అగౌరవం జరిగిపోయిందనీ! మరేం పరవాలేదులే తమ్ముడూ! అనవసరంగా క్షమాపణ లెందుకూ!'' అంటూ వూరట మాటలు పలికాడు అపరిచితుడు—ఉరఫ్ రాధాపతి!

''అంతకంటే మీరేం చెబుతారు మేష్టారూ! నామూలంగా పొరబాటు జరిగినమాట నిజం. అందుకు నన్ను క్షమిస్తూ, మీరు మా ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించాలి. మీరింకా యిల్లాగే అరుగుపైనే కూర్చుంటే నాకు బాధగా వుంటుంది. లేచి లోపలికి రండి మేష్టారూ!'' ప్రాధేయపడ్డాడు ప్రకాశం.

తంతే వెళ్ళి గారెల బుట్టలో పడటమంటే యిదే కాబోలు ననుకున్నాడు రాధానతి. మారు మాట లేకుండా అతడు ప్రకాశాన్ని వెంబడించాడు.

రాధాపతిని గదిలో కూర్చోబెట్టి యిల్లంతటా చిందులు తొక్కేస్తున్నాడు ప్రకాశం. ''అమ్మా! అయిదు నిమిషాల్లో కాఫీ తయారు కావాలి. ఒరేయ్ రవీ! పళ్ళపొడి డబ్బా ఎక్కడ? పిన్నీ! అరగంటలో స్నానానికి నీళ్ళు తోడేస్తావుగదూ ....''

ప్రకాశం గదిలోకి తిరిగి రాగానే అన్నాడు రాధాపతి: ''చూడు తమ్ముడూ! మొగమాటంవల్ల చెబుతున్నాననుకోవద్దు. ఇంతింతలేసి ఆతిథ్యం మర్యాదలకు నేను తట్టుకోలేను.''

''మీరూరుకోండి మేష్టారూ! మీరిలా రావడం నాకెంతో సంతోషంగా వుంది. ఈ రోజంతా మీరు మా యింటిదగ్గరినుంచీ కదలగూడదు. అంతగా అవసరమైతే నేనా నాటకాలరాయుళ్ళను కలుసుకుని మీ రాకనుగురించి తెలియపరుస్తాను'' అన్నాడు ప్రకాశం.

గోడలకు వ్రేలాడుతున్న చిత్రాలకేసి చూస్తూ వాలుకుర్చీలో కూర్చు

న్నాడు రాధాపతి. బయటినుంచీ గదిలోపలికి రాగానే ఎట్టఎదుట గోడ పైప కనిపించేది ఉమర్ ఖయాముకు సాకీ మధు పాత్రనందిస్తున్న దృశ్యం. దాని కటువైపున బృందావనంలో వేణుగోపాలుడి రాసలీలా మహోత్సవం. వేరొకవైపున విశ్వామిత్రుని ఎదుట మేనక నృత్యభంగిమ. ఇవిగాక డజన్ల లెక్కలో సుందర ప్రకృతిదృశ్యాల ప్రతిరూపాలు, ఒయ్యారంగా ప్రవహించే సెలయేళ్ళు. వాటి ఒడ్డున తీర్చిదిద్దినట్టున్న పొదరిళ్ళు. ఆషాఢ మేఘాల క్రింద పురివిప్పిన మత్తమయూరాలు. అంబరాన్ని చుంబిస్తున్న మంచుకొండలు. అబ్బురమేమిటంటే ప్రతి సుందర దృశ్యాన్నీ తనదిగా చేసుకోవాలన్న తహతహ ఎక్కువగానే వున్నట్టుంది ప్రకాశానికి! అతడొకచోట నదిపైన తేలిపోతున్న పూలతెప్పలో తన చిన్న సైజు ఛాయా చిత్రాన్ని పొందుపరిచాడు. మరొకచోటనైతే నేర్పుగా కత్తిరించిన తన రూపచిత్రాన్ని నెలవంక వంపులో అతికించుకున్నాడు!

ఆపాటికి ప్రకాశం తమ్ముడు రవీంద్రుడు పళ్ళపొడి డబ్బాను వెదికి పట్టేశాడు. దంతధావనం పూర్తికాగానే కాఫీ ప్రత్యక్షమైంది. కాఫీ తీసుకోగానే స్నానం. స్నానానంతరం ఉపాహారం. రాధాపతి తాంబూలం మెసపుతాడో, లేక సిగరెట్లు మసిచేస్తాడో తెలియక ప్రకాశం పళ్ళెంలో తాంబూల ద్రవ్యాలనూ, పాకెట్టు నిండుగా సిగరెట్లను టేబిలుపైన హాజరుపరిచేశాడు.

తాంబూలసేవనానికి అనుపానంగా సిగరెట్టు గూడా కాలుస్తూ చిద్విలాసంగా వాలుకుర్చీలో పవ్వళించాడు రాధాపతి.

ప్రకాశం మెల్లగా ఉపక్రమించాడు. "చూడండి మేష్టారూ! మీరు కోప్పడకుంటే నే నొకమాట చెప్పుకోవాలి...."

సిగరెట్టు పొగలోనుంచీ ప్రకాశంవైపు చిత్రంగా చూస్తూ "ఎంతమాటెంతమాట! కోప్పడ్డం కూడానా! ఏమిటో చెప్పవయ్యా ప్రకాశం!" అన్నాడు రాధాపతి.

"మరేంలేదు. ఎక్కడా ముద్రింపబడలేదనుకోండి. ఇటీవల ఒకటి రెండేళ్ళుగా నేనూ కథలు వ్రాస్తున్నాను...."

"నీ యిల్లు బంగారంగానూ!" పొట్టచెక్కలయ్యేట్టుగా నవ్వేశాడు

రాధాపతి. "అప్పటికి రచనావ్యాసంగాన్నంతా ఎవరో గుత్తకు తీసుకున్నట్టు, మరెవరూ వ్రాయడానికి వీల్లేకుండా ఆంక్షలు విధించినట్టు, యివేం జంకు గొంకులయ్యా ప్రకాశం! ఎవడి అనుభవాలు వాడివి. ఎవడి అనుభూతి వాడిది. బేషుగ్గా వ్రాయొచ్చు. ఎన్నికలకు నిలబడటానికే హక్కున్నప్పుడు కథలు వ్రాయడానికా సందేహం?"

"శ్రమ అనుకోకపోతే నా కథలన్నింటినీ మీకు చూపించుకోవాలనుంది...."

"నిక్షేపంగా చూపించవచ్చు. ఏవీ, నీ కథా సంపుటాలన్నీ యిలా తీసుకొచ్చేసెయ్! కలయపరికిం చేస్తాను" అన్నాడు రాధాపతి.

ప్రకాశం అల్మారా తెరిచి ఆకారంలో జవిళంగడి ఖాతాపుస్తకాల్లా వున్న నాలుగు సంపుటాలను వెలికి తీశాడు. "వ్రాయడానికైతే నేను చాలా కథలే వ్రాశాను. నా మట్టుకు నాకేమో యివి బాగున్నట్టే వున్నాయి. కానీ ఎందుకోమరి...."

"చూస్తానుగా! చూసి చెబుతాను" అంటూ చేతికి దొరికిన పుస్తకాన్ని తెరిచేశాడు రాధాపతి.

ఉదయం తొమ్మిది గంటలకనగా పుస్తకం తెరిచిన రాధాపతి మధ్యాహ్నం పన్నెండుదాకా చదువుతూనే వుండిపోయాడు. ఆ తరువాత కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనలో పడ్డాడు. ప్రకాశం సృష్టించిన విచిత్ర ప్రపంచం యింకా అతడి మనో నేత్రంముందు తాండవిస్తూనేవుంది. తిండీ, గుడ్డాలాంటి జీవన్మరణ సమస్యలు అక్కడ జనాన్ని బాధించవు. త్యాగాలు ఉపన్యాసాలూ, మోతాదు మీరిన మంచితనాలు ఆ సమాజంలో కోకొల్లలు. మిట్టపల్లాలైతే వున్నాయిగానీ, మొత్తంమీద అక్కడి బ్రతుకు బాటలన్నీ తారురోడ్లు. లేదా అపశ్రుతులను దరిజేరనివ్వని శ్రావ్యమైన పాటలు. భర్తృహరి నుడివినట్టుగా అక్కడి మానవులకు రెండే రెండు గతులు. వాళ్ళు ఆదర్శాలకోసమే జీవిస్తారు. అపజయాలు వాటిల్లగానే మరణిస్తారు. ఒకవిధంగా చూస్తే ప్రకాశం కథలన్నీ కలలు! ఐతేనేం, అవి తీయటి కలలు!

మధ్యాహ్నం భోజనం చేశాక ఒళ్ళెరుగని నిద్రకు లోనయ్యాడు

రాధాపతి. సాయంత్రం మూడు - మూడున్నర కెప్పుడో మేలుకున్నాడు. అప్పటికైనా మంచంమీదినుంచి క్రిందికి దిగాలనిపించలేదు. కానీ చేతికర్ర పొడుచుకుంటూ ముసలాయన లోపలికి వచ్చేసరికి లేవడం తప్పనిసరై పోయింది.

"కూర్చో నాయనా, కూర్చో. పరవాలేదులే" అంటూ ముసలాయన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. "మా ప్రకాశం చెప్పాడు నిన్నుగురించి! ఏవో కథలూ కారణాలూ వ్రాశావటగా! మంచిది, మంచిది. మావాడుగూడా ఈమధ్య ఏదో వ్రాస్తున్నాడట! వాటి గొడవ నాకేమీ తెలీదనుకో! నేను నీతో చెప్పదలచుకున్న విషయం వేరు. వీడు మొన్ననే బియ్యే ప్యాస య్యాడు. వేస్తే చేయవచ్చుగానీ, ఉద్యోగం చేసితీరాలన్న కక్కుర్తి ఏమీ లేదు. కానీ వచ్చిన చిక్కేమిటంటే, వీడికి పగటిపూట పుట్టినపిల్లా నచ్చదు, రాత్రివేళ పుట్టిన పిల్లా నచ్చదు. ఇదేం విపరీతమని ఒకసారి వాళ్ళమ్మ నిలదీసి అడిగితే అదేదో నవలలోవున్న అమ్మాయిలాంటిదైతే పెళ్ళాడుతానన్నాడట వీడు!"

రాధాపతి తెల్లబోయాడు. ఇదేదో సరిక్రొత్త జబ్బు! ఆధునిక వైద్య శాస్త్రం దీనికింకా నివారణ కనిపెట్టిందో లేదో తనకు తెలియదు!

ఐనా ఈమాటచెప్పి తాతగారిని హడలగొట్టాలనుకోలేదు రాధాపతి. "కుర్రవాడుగదండీ! మొదట యిలాగే అంటుంటాడు. పెద్దవాళ్ళు మీరు కాదు కూడదని పట్టుబడితే, కళ్ళు మూసుకుని ఆ మూడుముళ్ళూ వేసేస్తాడు...."

ముసలాయన తన ప్రసంగాన్ని మరికొంతసేపు కొనసాగించేవాడే! కానీ అంతలో వేడి వేడి పూరీలతో ప్రకాశం లోపలికి రావడంతో ఆయన నోటికి తాళం పడింది.

* * *

ఉత్కంఠ ఉరకలు వేస్తున్న చిత్తానికి పగ్గాలు తగిలించలేక ఆసక్తిని ప్రకటిస్తూ రాధాపతివైపు చూచాడు ప్రకాశం. మోచేతిని తలగడగా వుంచుకుని, చెదరిన తలవెంట్రుకల్లోనుంచీ తలను అదిమి పట్టుకుని యిసుకలో పడుకున్న రాధాపతి గూడా ప్రకాశంవైపే చూస్తున్నాడు.

"అన్యథా భావించకండి మేష్టారూ! ఎందుకో మరి.........అదే, ఆ గాథ.........దాన్ని గురించి తెలుసుకోవాలనుంది........." కోరికను బయట పెట్టేశాడు ప్రకాశం.

బదులులేదు! దట్టంగా క్రమ్ముకుంటున్న చీకటిలో ముద్దలా పడు కున్న రాధాపతిలో కదలిక గూడా లేదు.

"పోనీలెండి మేష్టారూ! మీ మనసుకు బాధాకరమైన విషయమైతే మళ్ళీ మళ్ళీ అడగను........"

"ఏంలాభం ప్రకాశం! ఆర్పడానికీ, తీర్చడానికీ వీల్లేని బాధ. కాల గర్భంలో కలిసిపోతున్న ఆ విషాదగాథను మళ్ళీ త్రవ్వి తలకెత్తుకోవడం ఎందుకు చెప్పు........"

ఒక నిమిషం నిశ్శబ్దంగా గడచిపోయిన తర్వాత, నెమ్మదిగా లేచి కూర్చున్నాడు రాధాపతి. "ఐనా కెలికిన తర్వాత కుంపటి రాజుకోకుండా వుంటుందా ప్రకాశం! ఉండదు. వినాలని నువ్వింతగా కుతూహలం ప్రక టిస్తుండగా దాచుకోవడానికిదేమైనా రాజకీయ రహస్యమా! విను ప్రకాశం! ఎప్పుడో ఏడాదికొకటి రెండుసార్లు నీబోటి మిత్రుల కెవరికైనా చెప్పుకునే కథ. ఎక్కడినుంచీ ప్రారంభించాలో తోచడంలేదు........"

కాసేపు ఆకసంవైపు చూచి, ఒకసారి వేడిగా నిట్టూర్చి యించు మించు అదొక స్వగతంలా చెప్పుక పోసాగాడు రాధాపతి.

"అవి నా చిన్ననాటి రోజులు. పది పదిహేనేళ్ళుగా పిల్లలు లేకుండా వున్న యింట్లో వెయ్యి నోములకు, పూజలకు ఫలంగా కలిగినవాణ్ణి నేను. నా దురదృష్టం, నాకు తొమ్మిదోయేడు జరుగుతుండగా తల్లి చనిపోయింది. అమ్మలేని వెలితివల్ల ప్రపంచం చీకటిగుయ్యారంలా కనిపించేది, మనసులో ఏదో దిగులు. మ్రోగించేవారులేక మూగబోయిన వీణలా ఎక్కడబడితే అక్కడ మవునంగా కూర్చుండి పోయేవాణ్ణి. ఓరోజు అలాగే అరుగుపైన కూర్చుని వున్నాను. వీధిలో బండి ఆగింది. బండిలోనుంచీ ఓ నడి ప్రాయం ఆడమనిషి, ఆమె వెంట ఓ ఆరేళ్ళ అమ్మాయి క్రిందకి దిగారు. వాళ్ళు చక్కా మా యింటికే వచ్చేశారు. ఆరోజు సాయంకాలం నాన్నగారి

మూలంగా నాకు తెలిసింది—ఆవిడ మా నాన్నగారి పిన్నమ్మ కూతురట! ఎక్కడో బడిపంతులుగా పని చేస్తూవుండిన ఆమె భర్త హఠాత్తుగా చని పోయాడట. ఆస్తిపాస్తులులేక, ఆదరించేవారులేక అవస్థలపాలైన ఆ అక్క చెల్లెల్ని మా నాన్నగారు వచ్చి తన దగ్గరే వుండిపొమ్మన్నారట. కథంతా చెప్పి "నువ్వామెను అత్తయ్యా అని పిలవాలిరా రాధాపతీ!" అన్నారు నాన్నగారు.

అత్తయ్యరాకవల్ల అమ్మలేనికొరత తీరిపోయింది. వ్రేళ్ళకు నీళ్ళం దక వాడిపోయిన చెట్టుపైన జడివాన కురిస్తే ఏమవుతుంది? అనతికాలంలో ఆ చెట్టు లేచి వేళ్ళతో పులకరించి కలకలలాడుతుంది. అవును. అలాగే నా ముఖంలోకి వెలుగు వచ్చింది.

అత్తయ్యతోబాటుగా ఓ ఆరేళ్ళ అమ్మాయి గూడా వచ్చిందని చెప్పానా ప్రకాశం! ఆ పిల్ల ఎందుకొచ్చిందనుకొన్నావు? అది బీడుపడి పోయిన నా బ్రతుకుపొలంలో ముంగారుపంటల బంగారాలను పండించి రాసులు పోయడానికే వచ్చింది. పేరు రుక్మిణి. బొద్దుగా బొండుమల్లె పువ్వులా వుండేది, నవ్వేనా, నగవైరివిల్లునుదెచ్చి పొడిపొడిగా నూరి 'ఉఫ్' అని గాలిలోకి వూదినట్టుండేది. ఏడ్చేనా, ఎదుటివారి గుండె నీరై పోయేది. ఆ పిల్లకు చిటారుకొమ్మలో పూచిన దేవగన్నేరుపువ్వులు కావలసివచ్చేవి. లేదా కోనేట్లో కనిపించిన అల్లితామర మొగ్గ కావలసివచ్చేది. ఏది అవసర మైనా హుకుం జారీచేయడం ఆమె వంతు. ఆజ్ఞను శిరసావహించడం నా వంతు.

మా వూరి ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో అయిదవ తరగతిలో కృతార్థుణ్ణి కాగానే పై చదువుకోసం పట్టణానికి వెళ్ళవలసి వచ్చిం^. దూరపు బంధు వుల యింట్లో భోజనం. ఎంతగా ప్రయత్నించినా బుర్రకెక్కని చదువులు. వర్షంకోసం వేచిచూచే చాతకపక్షిలా సెలవులకోసం కాచుకుని కూర్చునే వాణ్ణి. ఊళ్ళో నాకోసం రుక్మిణి వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురు తెన్నులు చూస్తుం డేది. నేను హైస్కూల్లో చదువుకున్న ఆరేళ్ళలో కాలపురుషు డేం చేశా డనుకున్నావు ప్రకాశం! అతడు రోజు కొకవిధంగా, ఋతువుకొక రీతిగా

మా రుక్మిణిని సింగారించడానికి పూనుకున్నాడు. ఆమె దసరాలో కనిపించినట్లు క్రిస్మస్‌లో కనిపించేదిగాదు. క్రిస్మస్‌లో ద్యోతకమైనట్లు వేసంగిలో ద్యోతకమయ్యేదిగాదు. మనిషినిబట్టి మనసును పోల్చుకునే విద్యలో నా కప్పటికి ఓనామాలైనా రావు. కానీ నేను అర్థచేసుకోగలిగాను. రుక్మిణి అంటే ఏమిటి? చిలిపి చూపులా; తళుక్కున మెరిసిపోయే నవ్వులా! ముంగముఖం పెట్టుకుని అలిగికూర్చోవడాలా! నవ్వించి, కవ్వించి వెక్కిరింతలతో దూరంగా పారిపోయి వెనుకపాటున వచ్చి కళ్ళుమూసి మారు గొంతుకతో ఎవరినో చెప్పుకోమనే పరిహాసాలా! ఇవన్నీ రుక్మిణి హంగులే. అయితే, ఆ హంగులే రుక్మిణిగాదు. వీటికి వెనుక వెన్నముద్ద లాంటి చిన్న గుండెలోనుంచి పాలపొంగులాంటి పసితలపుల మురళీరవళి వినిపించి తన్మయత్వం కలిగేది నాకు!

స్కూల్ ఫైనల్ ప్యాసయ్యాను. ఇక కాలేజికి వెళ్ళాలి. రుక్మిణి ముందు మాదిరిగా నా ఎదుటబడి తిరగడంలేదు. ఏదో బిడియం ఆమెను ఆవహించుకుంది. రుక్మిణిలో మాత్రమేగాదు. అత్తయ్యలో గూడా ఏదో మార్పు దృగ్గోచరమైంది. ఎన్నడూ లేనిది, ఆమె ముఖంలో ఏదో ఆలోచన పొడగట్టింది. అసలు విషయమేమిటో నా కవగతం కాకమునుపే నగరంలో కాలేజీలు తెరిచేశారు. అది మళ్ళీ ఒక ప్రవాసజీవితం. దూరాభారం కావడంవల్ల వారం పదిరోజుల సెలవుల్లో స్వగ్రామానికి వెళ్ళలేక పోయేవాణ్ణి. కానీ నాన్నగారు మాత్రం అప్పుడప్పుడూ వచ్చి చూచి పోతుండేవారు.

జాబులు వ్రాసేపాటి అక్షరపరిజ్ఞానం లేదు రుక్మిణికి. పురాణాలలో జరిగినట్టుగా ఈ కలియుగంలో హంసలూ, మేఘాలూ సందేశాలు తీసుకెళ్ళవు. రుక్మిణి కళ్ళల్లో మెదిలినట్లుతోచి, కలల్లో కనిపించగానే కలవరంతో మేలుకుని, కాలెండర్లు చూచి చూచీ విసుగెత్తి, త్వరగా పరిపూర్తిగాని విద్యాప్రణాళికపైన కోపగించుకుని, ఆ కోపాన్ని పాఠ్యపుస్తకాలపైన చూపించి, చివరకు రెండేళ్ళ వియోగయజ్ఞం తర్వాత పరీక్షలన్న అవభృథస్నానాన్ని గూడా ముగించి వూరికి వెళ్ళాను. వెళ్ళగా ఎలా కని

పించింది రుక్మిణి? ఏమైంది రుక్మిణి? ఏండ్లు పూండ్లుగా నిద్రాహారాలుమాని వ్రతంపట్టి కూర్చున్న బాలయోగినిలా ఆమె శుష్కించిపోయింది. 'ఇదేమిటి రుక్మిణీ! ఎందుకిలా అయిపోయా'వని అడిగాను. రుక్మిణి బదులు చెప్పదు. అత్తయ్య జవాబు గూడా మూకీభావమే! నాన్నగారి మనసులో ఏముందో నా కవగతంగాదు. ఓ వైపున సెలవులేమో పూర్తికావస్తున్నాయి. ఆఖరు కొకరోజున యిలా కాదనుకున్నాను. రుక్మిణిని ఏకాంతంలోకి లాక్కెళ్ళి 'చెప్పితే చెప్పు. లేకుంటే యింక నీ కంటికి కనిపించ' నన్నాను. 'నామీద ఒట్టు. అంత మాటనొద్దు బావా?' అంటూ కన్నీరు మున్నీరుగా విలపించింది రుక్మిణి. 'ఇంత కాలానికి నేను మామయ్యకు భారమై పోయినట్టున్నాను. ఎక్కడెక్కడో సంబంధాలు చూస్తున్నారు' అంటూ ముఖాన్ని చీర చెంగులో దాచుకుంది.

దగ్గరికి తీసుకుని కన్నీళ్ళు తుడిచేస్తూ 'ఆరు నూరైనా, నూరు ఆరైనా అలా జరగదు రుక్మిణీ! ఏది ఏమైనాసరే, నువ్వే నా భార్యవు. మా నాన్న మాత్రమేగాదు, భగవంతుడు గూడా మనల్ని వేరుచేయలేడు' అన్నాను.

నేను నగరంలో వుండగా మా నాన్నగారు అప్పుడప్పుడూ వచ్చి చూచి పోతుండేవారని చెప్పాను గదూ! ఆ విధంగా వచ్చిన అనేక పర్యాయాల్లో ఒకసారి ఆయన నన్ను సముద్ర తీరానికి తీసుకెళ్ళారు. ఇలాగే అక్కడా యిసుక తిన్నెపైన కూర్చున్నాము. ఆ మాట, ఈ మాట మాట్లాడుతూ వచ్చి ఆఖరుకు నాన్నగారు 'ఒకటి రెండు మాసాల్లో రుక్మిణికి పెళ్ళి చేసేయాలనుకుంటున్నాను రాధాపతీ!' అన్నారు.

అలాంటి అవకాశంకోసమే వేచివున్నానేమో మరి, కుండ బ్రద్దలు కొట్టినట్టుగా నా నిర్ణయాన్ని తేల్చి చెప్పేశాను.

నాన్నగారు నిర్ఘాంతపడిపోయినట్టుగా కనిపించారు. నోట మాటరాక, ఆగ్రహాన్ని వ్యక్తం చేయలేక, లోపల పెల్లుబుకుతున్న అక్కసునంతా అలాగే దాచుకున్నారు. దాచుకుని ఏం చేస్తారు లెమ్మనుకున్నాను. ఐతే నాన్నగారు ఏ పనైతే చేయగూడదో అదే చేశారు. ఏం చేయమంటావు ప్రకాశం! స్వార్థం అలాంటిది. అవధులు దాటిన ఆశ అలాంటిది. వాటి ఎదుట మానవుడికి సదసద్వివేకం నశిస్తుంది.

నాలుగైదు నెలలు గడచిపోయాయి. ఇంటి దగ్గరినుంచీ ఎలాంటి వర్తమానాలూ లేవు. ఓ రోజు ఉదయం ఊళ్ళో ప్రత్యక్షమయ్యాను. ఎదురైన వారు ఎదురైనట్టుగా 'ఒంటరిగా వచ్చావేం రాధాపతీ! పెళ్ళా మెక్కడ?' అని పరామర్శించారు. నాకా! పెళ్ళామా! వీళ్ళకు మతిగానీ పోలేదు గదా! విస్మయావస్థలోనుంచీ తేరుకోనేలేదు నేను. 'అక్కడెప్పుడో ఓ కిరస్తానీ అమ్మాయిని పెళ్ళాడేశావటగా రాధాపతీ! అలాగని చెప్పి మీ నాన్నగారు రుక్మిణికి గూడా మొన్నీ మధ్యనే పెళ్ళి చేసేశారే!' అంటూ విడమరిచి చెప్పారు కొందరు.

అప్పుడు నాకే మతిపోయింది! ఇంటికి వెళ్ళాను. అత్తయ్యా లేక, రుక్మిణీ లేక చిన్నబోయిన యింట్లో ఎంతోకాలం వుండలేకపోయాను. కట్నాలకు కానుకలకు, అంతస్థులకూ ఆడంబరాలకూ ప్రాధాన్యమిచ్చి దిన దిన ప్రవర్ధమానంగా శోభిల్లిన అనురాగలతను అరికాలితో రాచివేసినందుకు నాన్నగారి పైన కసి తీర్చుకోడ మొక్కటే గత్యంతర మనిపించింది. చీటీ ముక్కయినా వ్రాసిపెట్టకుండా యిల్లూ వాకిలీ త్యజించేశాను. ఆఖరుసారిగా రుక్మిణిని కలుసుకోవాలనిపించింది. కలుసుకున్నాను. కానీ ఆ సమయంలో రుక్మిణిని చూచి మాత్రం నేను చేయగలిగిందేముంది ప్రకాశం! నేను వెళ్ళిన సమయానికి రుక్మిణి భర్త యింట్లోలేడు. నేను కనిపించగానే నివ్వెరపడిపోయింది రుక్మిణి. నా నిర్దోషిత్వాన్ని వివరించుకున్నాక వలవలా విలపించింది. 'నా రాత యింతేననుకో బావా! నువ్వయినా సుఖపడాలన్నదే నా కోరిక' అంటూ ఆక్రోశించింది. సుఖం అంత సులభంగా, అంత సలీసుగా దొరికే వస్తువా ప్రకాశం! ఏమో, అది దొరుకుతుందన్న నమ్మకమే లేదు నాకు. కానీ రుక్మిణి ఆశావాది. 'పిచ్చివాలకం విడిచిపెట్టి త్వరగా పెళ్ళి చేసుకో బావా!' అంటూ ఆమె తన చేతిలోనుంచీ ఈ రబ్బరుగాజు తీసి నా చేతిలో పెట్టింది. 'లోకం గొడ్డుపోలేదు బావా! నాలాంటి అమ్మాయి నీకు దొరక్కపోదు. పెళ్ళయ్యాక నువ్వు నీ చేతులతో స్వయంగా ఈ గాజును మీ ఆవిడకు తొడగాలి. దీన్ని చూచినప్పుడల్లా నేను నీకు గుర్తు కొస్తుం

టాను. పెళ్ళి కాగానే మీ రిద్దరూ యిక్కడికి వచ్చి వెళ్ళాలి. తప్పక రావాలి బావా!' అంటూ ద్వారం దగ్గర నిల్చుని సాగనంపింది.

విన్నావా ప్రకాశం! అదీ ఈ గాజుకు సంబంధించిన వృత్తాంతం. ఆ నాటినుంచీ ప్లాట్‌ఫారాల్లో, సముద్ర తీరాల్లో, యింకా పదిమంది ప్రోగైన బహిరంగ స్థలాల్లో గాలిస్తూనే వున్నాను. ఎక్కడా మా రుక్మిణిలాంటి అమ్మాయి కనిపించనేలేదు...."

రాధాపతి కంకణోదంతం ముగించేసరికి టవునులోనుంచి ఎనిమిది గంటల సైరన్ వినిపించింది. త్రోవపొడుగునా ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకో లేదు. ఇంటికి వెళ్ళగానే భోజనాలు వడ్డించారు. డాబాపైన పడకలు వేయిం చాడు ప్రకాశం. గడచిన రాత్రిలాగే ఈ రాత్రి గూడా ప్రకాశానికి యిప్పు డిప్పుడే నిద్రపట్టే సూచనలు లేవు. రాధాపతి ప్రణయగాథ అతడి బుర్రలో వుండి వుండి గింగుర్లు తిరుగుతోంది. మానసాకాశమంతటా నిబిడీకృతమైన విషాదానుభూతి అతణ్ణి నిశ్చలంగా పడుకోనిచ్చింది గాదు. మొదటి ఆట నుంచీ ప్రేక్షకులు మరలి వచ్చేదాకా డాబాపైన కూర్చున్నాడు. ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందోగానీ, వెల్లకిల పడుకుని చేతులడ్డంగా చాచుకుని హాయిగా నిద్ర పోతున్నాడు రాధాపతి. ప్రకాశం ఆశ్చర్యపడ్డాడు. తనలోని జలరాశినంతా ప్రపంచంపైన కుమ్మరించి, తేలికపడి తెల్లగామారి దూది పింజలా ఆకాశాన తేలిపోయే శరత్కాల మేఘమా ఈయన?

* * *

మరునాటి ఉదయం నిద్రలేవడమే 'ఊరు వూరు' అని కలవరిస్తూ లేచాడు రాధాపతి. పది గంటలకో రైలువుంది. దానికే వెళ్ళి తీరాలన్నాడు. "స్టేషనుదాకా జట్కా మాట్లాడుకుందామా మేష్టారూ?" అన్నాడు ప్రకాశం. "ఎందుకు ప్రకాశం! మెల్లగా నడిచే వెళ్దాం" అన్నాడు రాధాపతి,

సందు గొందుల్లోపడి అరమైలుదూరం నడిచేసరికి పెద్దబజారు ఎదు రైంది. తాను చదివిన నవలల్ని గురించి, కథల్ని గురించి ఉపన్యాసం వర్షి స్తున్నాడు ప్రకాశం. మిత్రుడికి చెవులు మాత్రం వప్పగించి రాధాపతి వీధి కిరువైపులా బారులుతీర్చి నిల్చున్న అంగళ్ళనూ, కట్టడాలనూ చూస్తున్నాడు.

పరధ్యానంగా నడుస్తున్నాడేమో. అతడు మాటి మాటికీ వెనుకబడిపోసాగాడు. ఆఖరు కొకసారి ప్రకాశం వెనుదిరిగి చూచేసరికి రాధాపతి తనను వెంబడిం చడమేలేదు! నాలుగురోడ్లు కూడలిలో గడియారపు స్తంభం నీడలో నిల్చుని అతడు మెడకాయపైన తలకాయను సర్దుకుంటూ దిక్కులు చూస్తున్నాడు.

"ఏం కావాలి మేష్టారు! ఫరవాలేదు, చెప్పండి" అంటూ వెనుదిరిగి దగ్గరికి వచ్చాడు ప్రకాశం.

ఆలోచన తాలూకు వత్తిడివల్ల కాటోలు రాధాపతి కళ్ళు, కనుబొమలు, ఫాలతలమూ కుంచించుక పోయాయి. నాలుగైదు క్షణాలు అలా గడిచి పోయిన తర్వాత "చూడు ప్రకాశం! ఎందుకు, ఏమి మొదలైన ప్రశ్నలు కురిపించకుండా నువ్వు నాకో సాయం చేసిపెట్టాలి" అంటూ అతడు జేబులోనుంచి రబ్బరు గాజు పైకి తీశాడు. "అంగడికి వెళ్ళి యిదే సైజులో సరిక్రొత్త ఫేషనుగాచూచి ఓ డజను గాజులు తెచ్చిపెట్టగలవా ప్రకాశం!"

ప్రకాశం బిత్తరపోయాడు. అతడి పెదవులైతే చలించాయి. ఐనా ప్రశ్నలు వెలికిరాకుండా అతడు తనను తాను సంయమించుకుని "అలాగే మేష్టారూ! మీ రిక్కడే వుండండి" అంటూ గాజులంగడికి అభిముఖంగా నడిచాడు.

వెళ్ళినపని పూర్తి చేసుకుని అయిదు నిమిషాల్లోనే తిరిగి వచ్చాడు ప్రకాశం.

అక్కడినుంచి స్టేషను చేరుకునేదాకా మార్గమధ్యంలో మాటలులేవు.

"టికెట్టు కొనుక్కోవడానికి కావలసినన్ని డబ్బులు నా దగ్గరేవున్నాయి ప్రకాశం!" అంటూ జేబులో చెయ్యి వేశాడు రాధాపతి.

"వద్దు మేష్టారూ! ఉంటే వుండనివ్వండి. అవి మరెందుకైనా పని కొస్తాయి" అంటూ తనే టికెట్టు గూడా కొనిపెట్టాడు ప్రకాశం.

అంతలో రైలు గూడా రానే వచ్చింది.

రాధాపతి పెట్టెలోకెక్కి కిటికీ దాపున కూర్చున్నాడు. ప్రకాశం ప్లాట్ ఫారంపైన నిల్చున్నాడు.

చిరునవ్వుతో మొదలెట్టాడు రాధాపతి. "నువ్వు నన్ను అపార్థం చేసుకుంటున్నావేమో ప్రకాశం! కానీ ఏం చేయమంటావు చెప్పు. ఎవరి

బలహీనతలు వాళ్ళకుంటాయి. రబ్బరుగాజు కంటబడేసరికి నీలో చెలరేగిన వూహల్ని పసికట్టగానే నాకు నవ్వొచ్చింది. కాస్తా తమాషా చేయాలని బుద్ధి పుట్టింది నాకు. ఆశ్చర్యంగూడా కలిగింది మరి! నే నింకా పెళ్ళికానివాడిలా కనిపిస్తున్నానా ప్రకాశం? నాకు ముగ్గురు బిడ్డలు. మా ఆవిడ పేరు గూడా రుక్మిణి! రాత్రి చెప్పిన కథలో ఎక్కడైనా కథానాయిక ఆకారాన్ని, మన సునూ వర్ణించివుంటే ఆ వర్ణనలు మాత్రం కొంచె మించు మించుగా మా రుక్మిణికి సరిపోతాయి. అంతకుమించి ఆ కథలో వాస్తవంకోసం అన్వేషించవద్దు! నేను మీ వూరికి బయల్దేరుతుంటే, యిక్కడ నాకు గొప్పగా సన్మానాలు జరిగిపోవచ్చువని మా ఆవిడ సంబరపడిపోయింది. వస్తూ వస్తూ తనకో డజను గాజులు తెచ్చి పెట్టమని, సైజుకోసం ఈ గాజును నా జేబులో వేసింది. నిజమింతే ప్రకాశం! వాస్తవ మెప్పుడూ కల్పనలా మనోహరంగా వుండదు. కానీ నీకు హృదయంగమంగా భాసించిన కల్పనా కథను నేను తప్పనిసరిగా రద్దుచేసుకోవలసి వచ్చిందంటే, ఈ వాస్తవం ఎంతటి బలవత్తరమైనదో నువ్వు వూహించుకోగలవు........"

రెప్పపాటులేని కళ్ళతో మంత్రముగ్ధుడిలా రాధాపతికేసి చూస్తున్నాడు ప్రకాశం.

"పోగా నీకో హితవు ప్రకాశం!" రెండు భుజాలపైనా రెండు చేతులు వేసి ప్రకాశాన్ని దగ్గరికి లాక్కుంటూ అన్నాడు రాధాపతి. "పెళ్ళి చేసుకోడానికి ఒప్పుకుని నువ్వు నాకు త్వరగా ఆహ్వానం పంపాలి. ఏదో నవలలో వున్న అమ్మాయిలాంటిదైతేనే పెళ్ళాడుతానని పంతంపట్టి కూర్చో వద్దు. పెళ్ళాడిన తర్వాత నీ కర్ధాంగిగా వచ్చే అమ్మాయిలో నీకు కావలసిన కథానాయిక లక్షణాలను వూహించుకో. లేదా సృష్టించుకో. జీవితంలో గానివ్వు, కళలో గానివ్వు వాస్తవం అంగిగా, కల్పన అంగంగా వుండటం మంచిది........"

"అలాగే మేష్టారూ, అలాగే" అన్నాడు ప్రకాశం.

"వస్తాను ప్రకాశం, వస్తాను" అన్నాడు రాధాపతి. రైలు కదిలింది.